

РЕШЕНИЕ

№ 115

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Теодора Кръстева

Членове: Светлин Михайлов
Снежана Бакалова

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Светлин Михайлов Въззивно търговско дело
№ 20231001000735 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 от ГПК.

Образувано е по повод постъпил въззивна жалба от Национална агенция за приходите, с която обжалва решение № 533 от 21.04.2023 г., постановено по т.д. № 1 930/22 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 1 състав, с което съдът е отхвърлил предявения от Национална агенция за приходите срещу „Хелт енд уелнес“ АД (в несъстоятелност) и „Юробанк България“ АД, при участието на синдика А. Г. К., иск с правно основание чл. 694 ТЗ, с който ищецът иска да се признае за установено, че не съществува привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ на вземания на „Юробанк България“ АД, включени в списъка на приети вземания в производството по несъстоятелност на „Хелт енд уелнес“ АД по т. д. № 7 058/16 г. на Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-18 състав, предявени в срока по чл. 688, ал. 3 ТЗ в общ размер на 68 770.64 лева, представляващи разноски за вписвания наново на договорни ипотечи, а същите следва да с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 7 ТЗ.

В жалбата се твърди, че с атакуваното решението неправилно като постановено в противоречие с материалния закон. Твърди, че съдът е обосновал решението си с извода, че след като вземането по договора е прието с привилегия, то и вземането с акцесорен характер за направени разходи за подновяване на ипотеката също следва да се счита като такова. Твърди, че съдът е приел, че вписаните ипотечи са противопоставими на Националната агенция по приходите независимо от наложените по реда на ДОПК възбрани

върху имотите собственост на длъжника. Твърди, че така изложените аргументи не са основателни. Развива доводи относно разпоредбата на чл.722, ал. 1, т.1 от ТЗ, времето през което се запазва привилегираното действие на ипотеката, съобразно разпоредбата на чл.172, ал. 1 от ЗЗД, както и чл. 48 от КТМ и чл. 30, ал. 2 от ЗОЗ. Твърди, че правилото на чл. 618 от ТЗ изисква правата на обезпечения кредитор да бъдат реализирани така както са гарантирани от специалните закони, а производството по несъстоятелност не ги дерогира. От това прави извод, че за да се ползва от привилегията обезпечения кредитор следва да подновява ипотеките си в предвидените от закона срокове. В тази връзка цитира определения на САпС и ВАпС, като твърди, че подновяването е единствения възможен начин за съхраняване правата на кредиторите. Твърди, че от доказателствата по делото се установява, че вписаните ипотeki са подновени след изтичането на срока им, от което прави извод, че в този случай същата е загубила своята противопоставимост по отношение на останалите кредитори в производството по несъстоятелност, като се позовава на реда за вписването, определящ противопоставимостта на ипотеката спрямо другите кредитори (чл.172, ал.2 от ЗЗД). Твърди, че от момента на вписването на решението за откриване на производство по несъстоятелност се считат възбранени всички имоти на неплатежоспособния длъжник. Твърди, че цитираното от първоинстанционния съд ТР № 3/2018 г., постановено по тълк. д. № 3/2018 г. на ОСГТК е цитирано избирателно, като не са отчетени цитираните от НАП мотиви от т. 7 на ТР 2/26.05.2015 по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК.

На следващо място твърди, че вписаните отново ипотeki са непротивопоставими на НАП с оглед вписаните предварителни обезпечителни мерки, както и твърди, че съдът е приел, че същите са вписани след постановяване на решението, което не се установява от доказателствата по делото. Твърди, че цитираните мотиви по отношение на противопоставимостта на вписаните обезпечителни мерки са неотносими, тъй като НАП не е искала да бъде включена като обезпечен кредитор в производството по несъстоятелност. Твърди, че същите не създават право на предпочитително удовлетворяване, а водят до непротивопоставимост на отново вписаните ипотeki. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното като незаконосъобразно и вместо него постанови ново, с което да се уважи предявеният иск, като се определи поредност на удовлетворяване на вземанията на кредитора „Юробан България“ АД по чл.722, ал.1, т. 7 от ТЗ и претендира направените по делото разноски и за двете инстанции.

Ответникът по въззивната жалба „Юробанк България“ АД оспорва подадената въззивна жалба, като твърди, че същата е неоснователна, а атакуваното решение е правилно и законосъобразно. Твърди, че съдът правилно е приел, че за запазване на привилегията на акцесорните вземания не е необходимо подновяване на вече приетите като обезпечени в хода на производството вземания на банката. Твърди, че съдът е направил обоснован извод, че подновената ипотека може да се противопостави на кредиторите. Прави анализ на цитираните тълкувателни решения и твърди, че съдът правилно е обосновал изводите си специалните правилана производството по несъстоятелност. Твърди, че съдът правилно е

приел, че вписаните обезпечителни мерки са непротивопоставими на ипотеките, в полза на банката. Прави анализ на приложимите норми на чл. 121 и чл. 193 от ДОПК, както и твърди, че наложените обезпечителни мерки „възбрана“ не са покриват изцяло с имотите, предмет на ипотеките. Твърди, че възражението на НАП, че е налице непротивопоставимост на ипотеките поради вписването на обща възбрана по реда на чл. 715 от ТЗ е неоснователно. В тази връзка твърди, че поддържа становището си за непротивопоставимост, с оглед липсата на доказателства, наложената с решението за обявяване в несъстоятелност обща възбрана да е вписана в имотния регистър. В тази връзка цитира практика на САС и ВКС. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да потвърди атакуваното и претендира разноски.

Синдика на дружеството в несъстоятелност „Хелт енд уелнес“ АД (н) А. Г. К. редовно уведомен оспорва жалбата. Твърди и развива доводи, които са сходни с изложеното от банката по отношение на противопоставимостта на наложените обезпечителни мерки по реда на ДОПК и в производството по несъстоятелност. Моли съда да постанови решение, с което да потвърди атакуваното като правилно и законосъобразно.

С частна жалба Юробанк България“ АД оспорва определение № 2 040 от 14.06.23 г., постановено по т. д. № 1 930/22 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 1 състав в частта, в която съдът е оставил без уважение молбата по чл.248 от ГПК за присъждане на адвокатско възнаграждение над сумата от 1 000 лв. Твърди, че макар съдебната практика да приема, че иска по чл. 694 от ТЗ, с който оспорва само привилегията на прието вземане да се счита за неоценяем, то при определяне на минималния размер на дължимото адвокатско възнаграждение следва да се приложат правилата на Наредба № 1 от 09.07.2004 г., в частта касаеща адвокатските възнаграждения по делата с определен материален интерес. Развива доводи относно възможността за удовлетворяване на приетите вземания в производството по несъстоятелност. От друга страна твърди, че върху определения минимален размер следва да се изчисли и дължимия ДДС. Ето защо моли съда да постанови определение, с което да отмени атакуваното и вместо него присъди сумата от 200 лв. допълнително, представляваща дължим ДДС.

Ответникът по частната жалба НАП оспорва същата и моли съда да оспори решението, с което да я остави без уважение.

Съдът след като се съобрази с доводите на страните и обсъди събраните по делото писмени доказателства, съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че с атакуваното решение № 533 от 21.04.2023 г., постановено по т.д. № 1 930/22 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 1 състав, съдът е отхвърлил предявения от Национална агенция за приходите срещу „Хелт енд уелнес“ АД (в несъстоятелност) и „Юробанк България“ АД, при участието на синдика А. Г. К., иск с правно основание чл. 694 ТЗ, с който ищецът иска да се признае за установено, че не съществува привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 1

ТЗ на вземания на „Юробанк България“ АД, включени в списъка на приети вземания в производството по несъстоятелност на „Хелт енд уелнес“ АД по т. д. № 7 058/16 г. на Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-18 състав, предявени в срока по чл. 688, ал. 3 ТЗ в общ размер на 68 770.64 лева, представляващи разноси за вписвания наново на договорни ипотечи, а същите следва да с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 7 ТЗ.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, вкл. и от извършената от първоинстанционния съд служебна справка, че с решение от 27.07.2017 г., постановено по т. д. № 7 058/16 г., по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 18 състав е обявена неплатежоспособността на търговеца и е открито производство по несъстоятелност на „Хелт енд уелнес“ АД, като съдът е определил за начална дата на неплатежоспособност 02.06.2016 г.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото и извършената служебна справка, че ищецът е кредитор с приети по смисъла на чл. 693 ТЗ публични вземания. Не се спори, а се установява и от доказателствата, че с вписване под № 20220811152052 по партидата на „Хелт енд уелнес“ АД е обявен изготвен от синдика списък на приети вземания на кредитори на дружеството, предявени в срока по чл. 688, ал. 3 ТЗ, в който е определена поредност на удовлетворяване на вземания на кредитора „Юробанк България“ АД по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ в общ размер на 68 770.64 лева, представляваща разноси за вписване отново на следните договорни ипотечи, учредени от дружеството в полза на банката, обективирани в нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 58, том I, рег. № 1061, дело № 54 от 2009 г. на нотариус М. И., с район на действие - РС Гоце Делчев; нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 148, том IV, рег. № 1825, дело № 316 от 2009 г. на нотариус С. А., с район на действие - РС Каварна; нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 30, том III, рег. № 1493, дело № 416 от 2009 г. на нотариус С. К. с район на действие - РС Разлог и нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 56, том II, рег. № 2120, дело № 220 от 2009 г. на нотариус Н. К., с район на действие - РС Смолян.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че на основание чл. 690, ал. 1 ТЗ ищецът е подал възражение срещу определената в списъка поредност на вземанията на „Юробанк България“ АД, както и че с определение от 07.10.2022 г., постановено по т. д. № 7 058/16 г., по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 18 състав съдът е оставил без уважение възражението на кредитора Национална агенция за приходите срещу горепосочения списък за приетата поредност на вземанията на „Юробанк България“ АД и е одобрен без промяна списъкът, съставен на основание чл. 688, ал. 3 ТЗ и обявен на 07.10.2022 г. в търговския регистър по партидата на „Хелт енд уелнес“ АД (н).

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото и вписванията по партидата на неплатежоспособния длъжник, че вземанията на кредитора „Юробанк България“ АД са включени в списък на предявени и приети вземания по чл. 685 ТЗ, одобрени с определение от 24.11.2017 г., постановено по т. д. № 7 058/16 г., по описа на

Софийски градски съд, Търговско отделение, 18 състав, като на същите е определена поредност за удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ с оглед обезпечаване на вземанията с учредените в полза на „Юробанк България“ АД договорни ипотечи, цитирани по-горе.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че чрез настоящият иск кредиторът НАП е оспорил поредността за вземания за разноси за подновяване на горецитираните договорни ипотечи, като страните не спорят, че подновяването на вписването на ипотеките е направено от „Юробанк България“ АД след изтичане на срока по чл. 172, ал. 1 ЗЗД.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че с атакуваното определение № 2 040 от 14.06.23 г., постановено по т. д. № 1 930/22 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 1 състав в частта, в която съдът е оставил без уважение молбата по чл. 248 от ГПК за присъждане на адвокатско възнаграждение над сумата от 1 000 лв.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

С атакуваното решение № 533 от 21.04.2023 г., постановено по т.д. № 1 930/22 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 1 състав, съдът е отхвърлил предявения от Национална агенция за приходите срещу „Хелт енд уелнес“ АД (в несъстоятелност) и „Юробанк България“ АД, при участието на синдика А. Г. К., иск с правно основание чл. 694 ТЗ, с който ищецът иска да се признае за установено, че не съществува привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ на вземания на „Юробанк България“ АД, включени в списъка на приети вземания в производството по несъстоятелност на „Хелт енд уелнес“ АД по т. д. № 7 058/16 г. на Софийски градски съд, Търговско отделение, 18 състав, предявени в срока по чл. 688, ал. 3 ТЗ в общ размер на 68 770.64 лева, представляващи разноси за вписвания наново на договорни ипотечи, а същите следва да с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 7 ТЗ.

С атакуваното определение № 2 040 от 14.06.23 г., постановено по т. д. № 1 930/22 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 1 състав в частта, в която съдът е оставил без уважение молбата по чл. 248 от ГПК за присъждане на адвокатско възнаграждение над сумата от 1 000 лв.

По допустимостта и основателността на подадената въззивна жалба срещу постановеното решение:

По отношение на допустимостта на подадената въззивна жалба, съдът намира, че същата е процесуално допустима, като подадена в установените от закона срокове и от упълномощено лице. Атакуваното решение е валидно и допустимо. Предявеният иск е допустим, доколкото Национална агенция за приходите, жалбоподател в настоящото производство се легитимира като кредитор на несъстоятелния длъжник „Хелт енд уелнес“ АД (н) с предявени и приети по предвидения в закона ред вземания, както и своевременно е оспорил реда за удовлетворяване на процесните вземания на кредитора „Юробанк България“ АД, като с определение по чл. 692, ал. 2 и 3 от ТЗ възражението му по чл. 690 от ГПК е оставено без уважение. Трайна е съдебната практика, че предмет на иска по чл. 694 от

ТЗ може да бъде и само поредността за удовлетворяване на приетото вземане, когато кредиторът твърди, че тя е различна от определената от синдика такава (определение № 374 от 13.06.2014 г. по ч. т. д. № 599/14 г., Т. К., II т. о. на ВКС). В цитираната практика се приема, че по аргумент от разпоредбата на чл. 726, ал. 2 от ТЗ, е призната допустимостта на иск за установяване на привилегиите, определяне поредността на удовлетворяване на вземането, различна от определената от синдика, респективно в определението на съда по чл. 692, ал. 4 ТЗ, вкл. и поради това, че се отнася до установяване на акцесорно право, за което ищецът има правен интерес, а не до факт.

Релевираните в жалбата доводи са свързани с изводите на съда по отношение на протовипоставимостта по отношение на останалите кредитори в производството по несъстоятелност на подновените след изтичането на предведения в закона срок ипотеки, учредени от неплатежоспособния длъжник в полза на кредитора „Юробанк България“ АД, както и с неправилно и избирателно приложение на тълкувателните мотиви на ТР № 3/2018 г. на ОСГТК на ВКС и необсъждането на наведените доводи по отношение на противопоставимостта на вписаното след изтичане на срока подновяване на ипотеки в индивидуалното принудително изпълнение, обективирани в т. 7 на ТР № 2/2015 г. по т. д. № 2/2013 на ОСГТК на ВКС, противопоставимостта на вписаните обезпечителни мерки възбрана по отношение на ипотеките, както и непротипоставимостта на подновените ипотеки след налагането на обща възбрана и заповест с решението, с което длъжника е обявен в несъстоятелност. По отношение на така наведените доводи за незаконосъобразност на решението, съдът намира, че същите са неоснователни по следните съображения:

Липсва спор в доктрината и съдебната практика, че с разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ законодателят е предвидил право на предпочтително удовлетворение за вземанията, обезпечени със залог или ипотека, или заповест или възбрана, вписани по реда на Закона за особените залози. Такива кредитори се удовлетворяват от получената сума при реализацията на обезпечението. Съгласно чл. 174, предл. посл. ЗЗД ипотеката обезпечава вземането на кредитора за разноските за учредяването и за подновяването ѝ, съдебните разноски и разноските по изпълнението. В конкретния случай приетото вземане е за разноски свързани с подновяването на ипотека, което не се оспорва по размер. Спорен е въпросът дали така приетото вземане следва да се включи като обезпечено такова с поредност по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ или същото да бъде включено като необезпечено такова.

По делото липсва спор относно факта, че към момента на съставяне и одобряване на списъка вземанията на банката са обезпечени с учредените в полза на „Юробанк България“ АД четири договорни ипотеки, подробно описани по-горе. Новелата на чл. 618 от ТЗ предвижда, че правата на кредитора по даденото му обезпечение се запазват в производството по несъстоятелност. Константната съдебна практика приема, че основание за изключването на вземането или на привилегията, с която то се ползва въз основа на даденото обезпечение може да възникне единствено при успешно проведен отрицателен установителен иск по чл. 694 ТЗ. Настоящият състав намира, че практика на ВКС, обективирана в решение № 60 047 от 08.09.21 г., постановено по т. д. № 182/20 г. по описа на ВКС, ТК, Първо търговско отделение и решение № 35 от 27.02.23 г., постановено по т. д. 712/20 г. по описа на ВКС, ТК макар и създадена по отношение на необходимостта от извършване на вписване преди изтичането на срока на особенния залог, с оглед запазване

правата на обезпечения кредитор и противопоставимостта на същия следва да се приложи и по отношение на настоящия случай, при които е налице вписване на ипотека, която е подновена след изтичането ѝ, но след включването на вземането на ипотекарния кредитор в списъка на приетите вземания, одобрен от съда по несъстоятелността и срещу който списък не е постъпило възражение и не е предявяван иск по чл. 694 от ТЗ. В цитираните решения е прието, че кредиторът няма интерес и необходимост да подновява или отново да вписва залога си, доколкото съществуващото му заложно право не е погасено, нито пък е погасено правото му на изпълнение. Приложение на така даденото тълкуване се обуславя от действията уредба на ЗОЗ, която е синхронизирана с правилото на чл. 172, ал. 2 ЗЗД, касаещо действието и вписването на ипотека. Действително, срокът на това вписване е изтекъл, но това изсрочване не е повлияло върху съществуването на ипотечното право, тъй както изсрочването на ипотека не рефлектира върху съществуването на самото ипотечно право. С оглед на изложеното настоящият състав намира, че въведено възражение, че при настъпването на нов факт, погасяващ само специалната привилегия налага обезпечения кредитор да подновява действието на вписването за да съхрани противопоставимостта на привилегията си за неоснователно.

Като неоснователно следва да се възприеме и наведеното твърдение, че подновяването преди изтичането на срока е единствено възможен вариант за съхранение на правата, тъй като при вече вписан общ запор и възбрана същият ще е непротипоставим на останалите кредитори. Безспорно с тълкувателните мотиви на т. 7 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК съдът е дал указания по приложението на закона в смисъл, че вземането обезпечено с ипотека, вписана след вписването на възбрана върху имота се удовлетворява по реда на хирографарните кредитори. Даденото разрешение касае индивидуалното принудително изпълнение, като съдът е дал указания, че с оглед разпоредбата на чл.169, ал.2 от ЗЗД определяща реда на вписването, правото на предпочтително удовлетворение не може да бъде противопоставено на третите лица, които са придобили права върху имота по актове, вписани преди нейното вписване, в т.ч. вискателят с наложена възбрана и по-късно присъединилите се кредитори (чл. 453, т. 1 и 2 ГПК). Така даденото разрешение се отнася до приложението на разпоредбите на ГПК, отнасящи се до индивидуалното принудително изпълнение, които с оглед специалния закон (ТЗ) се прилагат доколкото в уредбата на универсалното принудително изпълнение липсват правила. В конкретния случай обезпечителната възбрана на НАП е вписана след вписването на ипотека в полза на банката и преди подновяването ѝ. От друга страна с мотивите на ТР № № 3 от 17.03.2021 г. на ОСГТК на ВКС по тълк.д. № 3/2018 г., ВКС прие, че когато въпреки изтичането на десетгодишния срок обезпеченото парично задължение или част от него продължава да съществува, кредиторът не може да бъде лишен от своето обезпечение, защото е пропуснал срока да поднови ипотека в срока по чл. 172, ал. 1 ЗЗД. В този си част от тълкувателните мотиви ВКС прие, че законът не лишава обезпечения с ипотека кредитор, който е пропуснал срока да я поднови от правото да впише наново същата ипотека. В решението съдът е посочил и разграничил само два случая при които подновената ипотека ще бъде непротипоставима на другите кредитори - кредитори, вписали след изтичането на

срока и преди подновяването ипотека върху същия имот и на новите собственици, придобили имота преди новото вписване на ипотека. В разглеждания случай обаче нито се твърди, нито се установява да се вписани ипотеки преди подновяването им или да е осъществено прехвърляне на собствеността на имотите на трето лице. От друга страна следва да се има предвид, че в ТЗ са налице детайлни разпоредби, уреждащи реда за погасяване на задълженията на неплатежоспособния длъжник (чл. 722 и следв. от ТЗ), както и че цитираното ТР № 3 от 17.03.2021 г. на ОСГТК на ВКС по тълк.д. № 3/2018 г., дава задължително тълкуване по отношение на правата на обезпечения с ипотека кредитор, които е пропуснал да впише подновяването на ипотека в предвидените от закона срокове.

Като неоснователно следва да се възприеме и наведеното твърдение за непротивопоставимост на подновената след изтичането на срока ипотека предвид постановяването на решението с което е длъжника е обявен в несъстоятелност. Съгласно разпоредбата на чл. 715, ал. 1 от ТЗ, от момента на вписване в търговския регистър на решението за обявяване в несъстоятелност се смятат за възбрани недвижимите имоти. Алинея 2 на същия член въвежда необходимостта общата възбрана да бъде вписана и в съответните нотариални регистри, т.е., за да бъде завършен фактическия състав на наложената възбрана, съответно на нейната противопоставимост, следва да е налице и допълнително, вторично вписване в имотния регистър към Агенция по вписвания. Казаното предпоставя, че участните в универсалното принудително изпълнение за да ползват от разрешенията дадени с т. 7 е необходимо да установят, че наложената обща възбрана е вписана в имотния регистър, каквито данни по делото не се твърдят или са представени доказателства за това.

Като неоснователно следва да се възприеме и наведеното твърдение от въззивника, че вписаните след изтичането на срока ипотеки не са му противопоставими, предвид наложените по реда на ДОПК възбрани върху имоти, собственост на длъжника, върху които са учредени договорни ипотеки. Постановленията за налагане на предварителни обезпечителни мерки, на които се позовава въззивника са от 07.02.2017 г. Вписванията извършени от Националната агенция за приходите на предварителните обезпечителни мерки не създават привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ. Това е така, тъй като вписването по реда на Закона за особените залози мерки (запор и възбрана) представляват по своя характер обезпечителни мерки, а не обезпечения, каквито са залогът и ипотека. Вписаната възбрана не ограничава правата на ипотекарния кредитор, в случаите когато публичния изпълнител не е реализирал изпълнение в предвидения от закона срок. Целта на обезпечителните мерки е да обезпечат събирането на публичните задължения по реда на ДОПК, но от тях не възниква право на предпочително удовлетворяване на кредитора при осребряване на имуществото.

От наложената по реда на чл. 205 от ДОПК обезпечителна мярка възбрана, обаче не произтича привилегия на кредитора за предпочително удовлетворяване на вземанията, за чието обезпечаване е наложена възбраната. По изричната разпоредба на закона (чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ), привилегията на вземането възниква от вписването на обезпечителната

възбрана по реда на ЗОЗ. Ето защо релевантен за класа на вземането е не моментът на налагането на възбраната по реда на ДОПК с издаването на постановление на публичния изпълнител по чл. 205 от ДОПК и връчването на съобщението, вкл. и след датата на вписването му в Имотния регистър, а вписването в регистъра по ЗОЗ. В частта, предвиждаща привилегия при удовлетворяване на вземанията, обезпечени със запор или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ, обаче е ясно, че се налага стеснително тълкуване, тъй като принципно е недопустимо (не е предвиден ред) вписване на възбрани по реда на ЗОЗ, доколкото недвижимите имоти не са обект на обезпечения по ЗОЗ /чл. 4 ЗОЗ/. В този см. определение № 1 226 от 05.12.2023 г. По т. д. № 367/23 г., по описа на Т.К., I Т.О. на ВКС и др.

Процедурата, уредена в ДОПК (чл.193, ал. 1 и ал. 4) урежда реда по който се провежда принудителното изпълнение върху имущество върху което преди откриването на производството по несъстоятелност са наложени обезпечителни мерки за събирането на публични вземания. Така предвиденото право на държавата няма отношение към привилегиите уредени с разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ. Правилото на чл.193 от ДОПК, вр. чл. 638 от ТЗ дава възможност на държавата да реализира правата в предвидения в разпоредбата срок след откриване на производството по несъстоятелност. Кредитор в чиято полза е учредена ипотека или залог се счита за присъединен такъв, съгласно изричната разпоредба на чл. 194 от ДОПК. Обезпеченият кредитор, който е присъединен такъв се удовлетворява преди другите кредитори, вкл. и преди кредитора вписан в обезпечителна възбрана или запор. От така цитираната нормативна уредба може да се направи обоснован извод, че дори при вписан запор по реда на ЗОЗ публичното вземане няма привилегия при удовлетворяването си. На по-силното основание така вписаната възбрана не се ползва с особена привилегия по чл. 722, ал.1 от ТЗ, вкл. и при удовлетворяване което се извършва производството по несъстоятелност. Аргумент в подкрепа на този извод е и разпоредбата на чл. 724 от ТЗ, която създава правила относно разпределението на сумите от продажбата на заложена или ипотекирана вещ, но не и специални правила относно възбранена или запорирана вещ.

Целта на вписването на обезпечителната мярка възбрана не е създаване на право на предпочитително удовлетворение. Вискателят, в чиято полза е вписана възбраната, няма предимство при удовлетворяването на неговото вземане спрямо конкуриращи кредитори. Привилегиата на вземането следва да е налице към датата на откриване на производството по несъстоятелност, тъй като е недопустимо след тази дата чрез действия на кредитора или на длъжника да се променя редът за удовлетворяване на вземанията в универсалното принудително изпълнение, каквото представлява производството по несъстоятелност. Нормата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ свързва привилегиата на вземането не с налагането на възбраната, а с вписването ѝ по реда на ЗОЗ, което следва да е било извършено преди откриването на производството по несъстоятелност, за да има действие по отношение на останалите кредитори на несъстоятелността.

Изложеното по-горе, обосновава извод, че дори да се приеме, че

обезпечителната възбрана върху имотите на длъжника е наложен по реда на чл. 205, ал. от ДОПК с връчване на съобщения от съдията по вписванията, преди откриване на производството по несъстоятелност, привилегията на вземането по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ възниква едва след неговото вписване в Централния регистър на особените залози, при това, ако то е извършено преди постановяването на решението по чл. 630 от ТЗ, т.е. преди 27.07.2018 г. По делото липсват доказателства относно вписването на възбраната, поради което въведеното възражение е неоснователно. В останалата част следва да се споделят мотивите на първоинстанционния съд.

По изложените съображения, настоящият състав намира, че атакуваното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да се потвърди.

По допустимостта и основателността на подадената частна жалба:

По отношение на допустимостта на подадената частна жалба съдът намира, че същата е процесуално допустима, като подадена в установените срокове и от легитимирано лице. Атакуваното определение е валидно и допустимо. В жалбата са наведени твърдения, че определението е незаконосъобразно, тъй като макар производството по чл. 694 от ТЗ да се приема като производство по иск, с които се атакува само привилегията (реда за удовлетворяване на вземанията), т.е. неоченьем такъв, то съдът следва да приложи разпоредбите на наредбата относно оценяемите иски. Този извод се прави въз основа на твърдението, че макар и прието в производството по несъстоятелност удовлетворяването на вземането се придопоставя от поредността, установена в разпоредбата на чл. 722 от ТЗ. Така наведените доводи съдът в настоящия си състав намира за неоснователни.

Липсва спор в практиката, че в случаите когато предмет на делото е редът за удовлетворяване на приетото вземане на „Юробанк България“ АД за разноси за вписване наново на договорни ипотеки, то се касае за неоченьем иск, тъй като иска няма за предмет самото вземане на кредитора (неговия размер), а само поредността на неговото удовлетворяване.

С оглед на това направеното възражение, че следва да се приложи наредбата в частта, в която са предвидени възнаграждения по делата с материален интерес е неоснователно. Основателно е обаче второто въведено възражение относно сумата от 200 лв., представляваща ДДС. Съгласно §2 а от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. катато адвокатът упражняващ процесуалните права е регистриран по реда на ЗДДС, то дължимият данък се начислява върху предвидения минимум на адвокатските възнаграждения. С оглед на това постановеното определение следва да се отмени в частта, в която съдът е оставил без уважение молбата за допълване на постановеното решение в частта за разносните над присъдената сума от 1 000 лв. до сумата от 1 200 лв. и вместо него следва да се постанови определение, с което ищецът да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 200 лв. В останалата част определението е правилно и законосъобразно и като такова следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция съдът намира, че разноси не се дължат по аргумент от чл. 84, т. 1 от ГПК. По отношение на направеното изявление за присъждане нанавърсени разноси за адвокатска защита съдът в настоящия си състав намира, че същите са частично основателни с оглед направеното възражение за

прекомерност и предвид фактичката и правна сложност на делото. Ето защо ищецът следва да бъде осъден да заплати на банката сумата от 1 200 лв., на основание чл.78 от ГПК.

Водим от гореизложеното Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 533 от 21.04.2023 г., постановено по т.д. № 1 930/22 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 1 състав, като **законосъобразно и правилно**.

ОТМЕНЯ определение № 2 040 от 14.06.23 г., постановено по т. д. № 1 930/22 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 1 състав в частта, в която съдът е оставил без уважение молбата по чл.248 от ГПК за присъждане на адвокатско възнаграждение над сумата от 1 000 лв. до сумата от 1 200 лв., като **неправилно и незаконосъобразно и вместо него постановява:**

ОСЪЖДА „Национална агенция за приходите“, с адрес: гр. София, бул. „Княз Дондуков“ № 52 **да заплати** на „Юробанк България“ АД, с ЕИК: 000694749, с адрес: гр. София, ул. „Околовръстен път“ № 260 сумата от 200 (двеста) лв., представляваща разноси по делото за адвокатско възнаграждение пред първоинстанционния съд.

Потвърждава определение № 2 040 от 14.06.23 г., постановено по т. д. № 1 930/22 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 1 състав в останалата обжалваема част, като **правилно и законосъобразно**.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, с адрес: гр. София, бул. „Княз Дондуков“ № 52 **да заплати** на „Юробанк България“ АД, с ЕИК: 000694749, с адрес: гр. София, ул. „Околовръстен път“ № 260 сумата от 1 200 (хиляда и двеста) лв., представляваща разноси по делото за адвокатско възнаграждение пред настоящата инстанция.

Решението е постановено при участието на А. Г. К., синдика на „Хелт енд уелнес“ АД (в несъстоятелност), на основание чл.694, ал.4 от ТЗ.

Решението подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____